

ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ 30^Ο ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

Σ υ ν ε δ ρ ί α σ ε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 21 Μαΐου 2021, με δικαστή την, Πρωτοδίκη Δ.Δ. και γραμματέα την, δικαστική υπάλληλο, γ ι α να δικάσει την αγωγή, με ημερομηνία κατάθεσης 30.06.2017, τ ω ν : (σύνολο 50)

κ α τ ά 1. του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-Ε.Φ.Κ.Α.), ως καθολικού διαδόχου του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων – Ενιαίο Ταμείο Ασφάλισης Μισθωτών» (Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ.), όπως εκπροσωπείται, το οποίο εδρεύει στην Αθήνα και δεν παραστάθηκε και 2. του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία e-Ε.Φ.Κ.Α., ως καθολικού διαδόχου του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης και Εφάπαξ Παροχών» (Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.), όπως εκπροσωπείται, το οποίο εδρεύει στην Αθήνα και παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ.

Αφού μελέτησε τη δικογραφία

Σκέφθηκε κατά το νόμο

1. Επειδή, οι ενάγοντες, συνταξιούχοι των εναγόμενων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.), ως προς την κύρια και την επικουρική σύνταξή τους, ζητούν με την κρινόμενη αγωγή τους, όπως το αίτημα αυτής τράπηκε από καταψηφιστικό σε έντοκο αναγνωριστικό με το παραδεκτώς κατατεθέν, στις 09.03.2020, υπόμνημά τους: 1. Να αναγνωρισθεί ότι τα εναγόμενα ν.π.δ.δ. υποχρεούνται να τους καταβάλλουν εφεξής τα ποσά των κύριων και επικουρικών συντάξεών τους, στο επίπεδο που αυτά είχαν πριν τις μειώσεις των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, 2. να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων ν.π.δ.δ. να τους καταβάλλουν, ως αποζημίωση, κατ' άρθρα 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (Εισ.Ν.Α.Κ., α.ν. 2783/1941, Φ.Ε.Κ. Α' 29 και μεταγλώττιση στη δημοτική βλ. Φ.Ε.Κ. Α' 164/1984), άλλως ως απόδοση του αδικαιολόγητου πλουτισμού τους [αρ. 904 επ. Αστικού Κώδικα Αστικού Κώδικα (Α.Κ., π.δ. 456/1984, Φ.Ε.Κ. Α' 164)] τα αναλυτικώς παρατιθέμενα στο δικόγραφο της αγωγής τους ποσά, τα οποία αντιστοιχούν στις περικοπές που διενεργήθηκαν, στις κύριες και επικουρικές συντάξεις τους και στα επιδόματα (δώρα) εορτών (Χριστουγέννων και Πάσχα) και αδειάς, εντός του χρονικού διαστήματος από 01.01.2013 έως 31.05.2017, κατ' εφαρμογή των οικείων διατάξεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, οι οποίες, όπως προβάλλουν, αντίκεινται σε υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις και γ) επικουρικός, να αναγνωρισθεί ότι τα εναγόμενα ν.π.δ.δ. οφείλουν να τους καταβάλλουν τα ειδικότερα παρατιθέμενα στην αγωγή τους ποσά, τα οποία αντιστοιχούν στις μειώσεις των συντάξεών τους, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των ίδιων ως άνω νόμων, κατά το χρονικό διάστημα από 10.06.2015 έως 31.05.2017. Τα ανωτέρω ποσά ζητούν να τους καταβληθούν εντόκως, από την κατάθεση της αγωγής τους, έως την εξόφληση.

2. Επειδή, στον Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., ν. 2717/1999, Φ.Ε.Κ. Α' 97) ορίζεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 1 ότι: «Οι διατάξεις του Κώδικα αυτού διέπουν την εκδίκαση των διοικητικών διαφορών ουσίας από τα τακτικά διοικητικά δικαστήρια», στο άρθρο 7 παρ. 1 ότι: «Αρμόδιο στον πρώτο, ή πρώτο και τελευταίο βαθμό είναι το δικαστήριο στην πε-

ριφέρεια του οποίου εδρεύει η αρχή από πράξη, παράλειψη ή υλική ενέργεια οργάνου της οποίας δημιουργήθηκε η διαφορά.», στο άρθρο 12 ότι: «1. Το δικαστήριο εξετάζει και αυτεπαγγέλτως τη δικαιοδοσία και την αρμοδιότητά του. 2. Αν το δικαστήριο διαπιστώσει ότι η υπόθεση υπάγεται στα πολιτικά - ποινικά δικαστήρια απορρίπτει το σχετικό ένδικο βοήθημα ή μέσο, ενώ, αν διαπιστώσει ότι αυτή υπάγεται [...] στο Ελεγκτικό Συνέδριο ή σε άλλο τακτικό διοικητικό δικαστήριο παραπέμπει το ένδικο βοήθημα ή μέσο στο αρμόδιο δικαστήριο. [...] 3. [...] 4. [...]» και στο άρθρο 35 ότι: «Το δικαστήριο ελέγχει και αυτεπαγγέλτως τη συνδρομή των διαδικαστικών προϋποθέσεων».

3. Επειδή, επίσης, στην παρ. 14 του κεφαλαίου Α' του π.δ. 404/1978 («Περί καθορισμού της έδρας και της περιφέρειας των Διοικητικών Δικαστηρίων του Κράτους» Φ.Ε.Κ. Α' 83) ορίζεται ότι «Η έδρα και η περιφέρεια εκάστου Διοικητικού Δικαστηρίου ορίζονται ως ακολούθως: Α' ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΑ: 1. 1) Διοικητικόν Πρωτοδικείον Αθηνών: Έδρα αι Αθήναι καί περιφέρεια ή τών διαμερισμάτων Αθηνών, Ανατολικής Αττικής καί Δυτικής Αττικής. [...] 23. Διοικητικόν Πρωτοδικείον Ηρακλείου: Έδρα το Ηράκλειον και περιφέρεια η των νομών Ηρακλείου και Λασιθίου. [...]».

4. Επειδή, οι περιγραφόμενες στην κρινόμενη αγωγή ζημιολογικές υλικές ενέργειες των οργάνων του εναγόμενου ν.π.δ.δ., από τις οποίες δημιουργήθηκε η παρούσα διαφορά και στις οποίες θεμελιώνονται, σύμφωνα με το δικόγραφο, οι αξιώσεις αυτών, είναι η παρακράτηση από τα ποσά των συντάξεών τους των αιτούμενων ποσών και η πληρωμή σε αυτούς μειωμένων συντάξεων. Επομένως, λαμβάνοντας υπόψη όσα έγιναν δεκτά στις προηγούμενες σκέψεις, και ιδίως το άρθρο 7 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ., σύμφωνα με το οποίο αρμόδιο είναι το Δικαστήριο στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει η αρχή από την υλική ενέργεια του οποίου δημιουργήθηκε η διαφορά, το Δικαστήριο κρίνει τα εξής: Όσον αφορά στην 41η ενάγουσα, Αικατερίνη Συγγελάκη, της οποίας η εκκαθάριση και πληρωμή των συντάξεων, καθώς και η παρακράτηση των προβλεπόμενων στις διατάξεις των ν. 4051 και 4093/2012 ποσών πραγματοποιήθηκε, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα, από τα όργανα του αρμοδίου Υποκαταστήματος του Ε.Φ.Κ.Α. Ηρακλείου Κρήτης, όπου και τηρείται ο συνταξιοδοτικός της φάκελος, το Δικαστήριο κρίνει ότι κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο για την εκδίκαση της κρινόμενης υπόθεσης, ως προς αυτήν, είναι το Διοικητικό Πρωτοδικείο Ηρακλείου, στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει η προαναφερόμενη υπηρεσία, ζήτημα αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενο κατ' άρθρο 12 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ.. Κατά συνέπεια, η κρινόμενη αγωγή, ως προς την εν λόγω ενάγουσα πρέπει να παραπεμφθεί στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Ηρακλείου, το οποίο είναι κατά τόπο αρμόδιο να επιληφθεί.

5. Επειδή, επίσης, μετά την άσκηση της κρινόμενης αγωγής απεβίωσε ο 1ος ενάγων, απεβίωσε, νομίμως δε η παρούσα δίκη συνεχίζεται από το τέκνο του θανόντος), ο οποίος υπέβαλε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου του δήλωση συνέχισης της παρούσας δίκης (βλ. πρακτικά του Δικαστηρίου), προσκόμισε δε εξουσιοδότηση προς τον υπογράφοντα το δικόγραφο δικηγόρο

6. Επειδή, λαμβάνοντας υπόψη ότι οι περικοπές και μειώσεις των συνταξιοδοτικών παροχών των εναγόντων πραγματοποιήθηκαν από τα εναγόμενα ν.π.δ.δ. κατ' εφαρμογή διαδοχικών διατάξεων των ίδιων νόμων (ν. 4051/2012 και 4093/2012), οι οποίοι, άλλωστε, εντάσσονται στην ίδια δέσμη μέτρων περιστολής των δημόσιων δαπανών προς εξεύρεση πόρων με τελικό σκοπό την αντιμετώπιση της οξύτατης δημοσιονομικής κρίσης, οι ένδικες αξιώσεις στηρίζονται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, στην ίδια, κατά τα ουσιώδη στοιχεία,

νομική και πραγματική βάση και είναι, ως εκ τούτου, συναφείς, κατ' άρθρο 122 παρ. 2 περ. α του Κ.Δ.Δ. (Δ.Εφ.Αθ. 3969/2020 σκ. 8), οι δε ενάγοντες παραδεκτώς ομοδικούν, κατ' άρθρο 115 παρ. 1 του Κ.Δ.Δικ. (όπως η παράγραφος αυτή ισχύει μετά την αντικατάστασή της με το άρθρο 22 παρ. 1 του ν. 3226/2004, Φ.Ε.Κ. Α' 24), που επιτρέπει την άσκηση κοινής αγωγής από περισσότερα πρόσωπα, εφόσον, μεταξύ άλλων, τα δικαιώματά τους στηρίζονται σε όμοια, κατά τα ουσιώδη, νομική και πραγματική βάση (Σ.τ.Ε. Ολ. 1439/2020 σκ. 7, 4741/2014 σκ. 6, κ.α.), και, περαιτέρω, παραδεκτώς σωρεύουν τις αξιώσεις τους κατά των εναγόμενων ν.π.δ.δ. σε κοινό δικόγραφο (άρθρα 124 και 115 παρ. 2 του Κ.Δ.Δικ.), απορριπτομένων ως αβάσιμων των αντίθετων ισχυρισμών του εναγόμενου ν.π.δ.δ. τέως Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. (και ήδη ε – Ε.Φ.Κ.Α.), περί έλλειψης παθητικής ομοδικίας, ο οποίος προβάλλεται με το παραδεκτώς κατατεθέν, στις 18.03.2021, υπόμνημά του.

7. Επειδή, περαιτέρω, το πρώτο αίτημα των εναγόντων (βλ. πρώτη σκέψη της παρούσας), ήτοι να αναγνωρισθεί ότι τα εναγόμενα ν.π.δ.δ. υποχρεούνται να τους καταβάλλουν εφεξής τα ποσά των κύριων και επικουρικών συντάξεών τους όπως αυτά είχαν πριν τις μειώσεις των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, είναι απορριπτέο ως απαραδέκτως προβαλλόμενο με αγωγή, ως εκ του διαπλαστικού περιεχομένου του, δοθέντος ότι, κατά τα οριζόμενα στις διατάξεις των άρθρων 71 («1. Αγωγή μπορεί να ασκήσει εκείνος ο οποίος έχει, κατά του Δημοσίου ή άλλου νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, χρηματική αξίωση από έννομη σχέση δημοσίου δικαίου. 2. [...]») και 73 παρ. 2 («Αίτημα της αγωγής μπορεί να είναι: α) η καταψήφιση της αξιούμενης παροχής, ή β) η αναγνώριση της αντίστοιχης αξίωσης») του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., ν. 2717/1999, Φ.Ε.Κ. Α' 97) (βλ. και Σ.τ.Ε. 1313/2016 σκ. 6), με την αγωγή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων διώκεται μόνο η αναγνώριση ή η καταψήφιση αξίωσης, και όχι η διάπλαση δικαιώματος. Επιπλέον, αντικείμενο της αγωγής δεν δύναται να αποτελέσουν απαιτήσεις μέλλουσες, έστω και αν μετά πιθανότητας προσδοκάται ότι τα περιστατικά, τα οποία ισχύουν κατά τον χρόνο άσκησής της, δεν πρόκειται να μεταβληθούν (βλ. Δ.Εφ.Πειρ. 772/2018, Δ.Εφ.Αθ. 2791/2015, 2691/2013, 3319/2005 κ.α.). Κατά τα λοιπά, η αγωγή ασκείται παραδεκτώς και είναι εξεταστέα ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητά της.

8. Επειδή, στη διάταξη του άρθρου τρίτου παρ. 10 του ν. 3845/2010, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με τη διάταξη του άρθρου 24 του ν. 4038/2012 (Φ.Ε.Κ. Α' 14) ορίζεται ότι: «10. Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και το επίδομα αδειάς, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη νόμου ή κανονιστικής πράξης, για τους συνταξιούχους και βοηθηματούχους όλων των Φορέων Κύριας Ασφάλισης, με εξαίρεση τους συνταξιούχους του Ο.Γ.Α., χορηγούνται εφόσον ο δικαιούχος έχει υπερβεί το 60ό έτος της ηλικίας και το ύψος τους καθορίζεται ως εξής: α) Το επίδομα εορτής Χριστουγέννων, στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ. β) Το επίδομα εορτής Πάσχα, στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ. γ) Το επίδομα αδειάς, στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ. Ειδικά για τους συνταξιούχους που λαμβάνουν σύνταξη γήρατος ή αναπηρίας ή λόγω θανάτου, το ποσό της οποίας είναι μικρότερο των τετρακοσίων (400) ευρώ, τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, καθώς και το επίδομα αδειάς, δεν μπορούν να είναι μεγαλύτερα των ποσών που ελάμβαναν με βάση τις προϊσχύουσες του ν. 3845/2010 διατάξεις. Τα ανωτέρω επιδόματα αναπροσαρμόζονται με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, για όλους τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης και το Δημόσιο, κατά ενιαίο ποσοστό, έπειτα από οικονομική μελέτη που εκπονείται από τη Διεύθυνση Αναλογιστικών Μελετών

της Γενικής Γραμματείας Κοινωνικών Ασφαλίσεων και εφόσον το επιτρέπουν οι οικονομικές δυνατότητες των ταμείων και η δημοσιονομική κατάσταση της χώρας.». Περαιτέρω στην παρ. 11 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι: «Από το όριο ηλικίας που προβλέπεται στην προηγούμενη παράγραφο εξαιρούνται όσοι εξ ιδίου δικαιώματος λαμβάνουν σύνταξη λόγω αναπηρίας ή με το καθεστώς των βαρέων και ανθυγιεινών ή των οικοδομικών επαγγελμάτων, καθώς και οι δικαιούχοι εκ μεταβιβάσεως, εφόσον οι τελευταίοι: α) είναι δικαιούχοι λόγω θανάτου συζύγου, ή β) δεν έχουν υπερβεί το 18ο έτος ή αν σπουδάζουν, το 24ο έτος της ηλικίας τους, ή γ) είναι ανίκανοι για άσκηση οποιουδήποτε βιοποριστικού επαγγέλματος σε ποσοστό μεγαλύτερο του 67%.» και στις παρ. 12 έως 14 του ίδιου άρθρου ότι: «12. Αν καταβάλλονται στο ίδιο πρόσωπο δύο κύριες συντάξεις από οποιονδήποτε ασφαλιστικό φορέα κύριας ασφάλισης, τα επιδόματα της παραγράφου 10 καταβάλλονται μόνο από τον φορέα που καταβάλλει την μεγαλύτερη σύνταξη. 13. Αν στη σύνταξη συντρέχουν περισσότεροι του ενός δικαιούχοι εκ μεταβιβάσεως, το ποσό των επιδομάτων επιμερίζεται αναλόγως στα συνδικαιούχα πρόσωπα. 14. Τα επιδόματα της παραγράφου 10 δεν καταβάλλονται, εφόσον οι καταβαλλόμενες συντάξεις, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων της παραγράφου 10, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση υπερβαίνουν κατά μήνα, τα δύο χιλιάδες πεντακόσια (2.500) ευρώ. Αν με την καταβολή των επιδομάτων της παραγράφου 10, οι καταβαλλόμενες συντάξεις υπερβαίνουν το ύψος αυτό, τα επιδόματα της παραγράφου 10 καταβάλλονται μέχρι του ορίου των δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) ευρώ, με ανάλογη μείωση τους.».

9. Επειδή, περαιτέρω, στην Φ80000/14254/1097/2010 (Φ.Ε.Κ. Β' 1033) υπουργική απόφαση, η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση της διάταξης της παραγράφου 15 του άρθρου τρίτου του παρατιθέμενου ανωτέρω νόμου (3845/2010) ορίζεται ότι (παρ. 4): «Ως χρόνος πληρωμής των επιδομάτων εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα ορίζεται η 16η Δεκεμβρίου και η δέκατη ημέρα πριν το Πάσχα αντίστοιχα. Δικαιούχοι είναι όσοι συνταξιοδοτούνται ή η έναρξη συνταξιοδότησης τους εμπίπτει στην 1η Δεκεμβρίου ή την πρώτη του μήνα που εορτάζεται το Πάσχα. Οι συνταξιούχοι των οποίων το συνταξιοδοτικό δικαίωμα αρχίζει ή λήγει μετά τις προαναφερόμενες ημερομηνίες και εντός του μήνα Δεκεμβρίου ή του μήνα που εορτάζεται το Πάσχα, δικαιούνται αναλογία επιδόματος για τόσα τριακοστά των ποσών της παρ. 2, όσες και οι ημέρες συνταξιοδότησης τους. Ως χρόνος πληρωμής του επιδόματος αδείας ορίζεται η ημερομηνία καταβολής της σύνταξης μηνός Αυγούστου. Οι συνταξιούχοι, των οποίων έληξε η συνταξιοδότηση ή αναστάλη η καταβολή της σύνταξης πριν τον Αύγουστο μήνα, δικαιούνται μέρος του επιδόματος αδείας, ίσο με το 1/12 του ποσού αυτού για κάθε μήνα πραγματικής καταβολής της σύνταξης κατά το τελευταίο προ του μηνός Αυγούστου δωδεκάμηνο.».

10. Επειδή, με την εμφάνιση της οξείας δημοσιονομικής κρίσης στις αρχές του έτους 2010, ο νομοθέτης, εκτιμώντας ότι υφίστατο άμεσος κίνδυνος κατάρρευσης της οικονομίας και χρεοκοπίας της Χώρας και ότι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση ήταν η προσφυγή στη χρηματοδοτική υποστήριξη από τα κράτη της Ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, έλαβε, έναντι της υποστήριξης αυτής, κυριαρχικώς, σειρά μέτρων περιστολής των δημοσίων δαπανών, μεταξύ των οποίων και τη διενέργεια περικοπών και μειώσεων συνταξιοδοτικών παροχών των συνταξιοδοτούμενων από το Δημόσιο και από τους φορείς υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης. Οι περικοπές και μειώσεις αυτές - οι οποίες ξεκίνησαν από τα επιδόματα εορτών και αδείας του Δημοσίου και των οργανισμών κύριας ασφάλισης [άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 3833/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 40), άρθρο τρίτο παρ. 6, 10 - 14 του ν.

3845/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 65), άρθρο μόνο του ν. 3847/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 67), αντιστοίχως], συνεχίστηκαν, δε, με τη θέσπιση της εισφοράς αλληλεγγύης των συνταξιούχων του Δημοσίου και των λοιπών συνταξιούχων οργανισμών κύριας ασφάλισης [άρθρο 11 του ν. 3865/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 120) και άρθρο 38 του ν. 3863/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 115), αντιστοίχως], την αναπροσαρμογή και τη συμπλήρωση της εισφοράς αυτής και την επέκτασή της και στην επικουρική ασφάλιση [άρθρο 44 παρ. 10 - 13 του ν. 3986/2011 (Φ.Ε.Κ. Α' 152), άρθρο 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011 (Φ.Ε.Κ. Α' 180)], καθώς και με τις μειώσεις στις συντάξεις των κάτω των 55 ετών συνταξιούχων κατά 40%, για το πέραν των 1.000 € ποσό αυτών, περαιτέρω, δε, με μειώσεις στις κύριες και επικουρικές συντάξεις που υπερέβαιναν, αντιστοίχως, τα 1.200 και τα 150 € [άρθρο 1 παρ. 10 και άρθρο 2 παρ. 1 - 5 και 14 του ν. 4024/2011 (Φ.Ε.Κ. Α' 226)] - εντάσσονται στις δέσμες μέτρων που έχουν ως βάση τις προβλέψεις του πρώτου "Μνημονίου" και του πρώτου "Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου" και συνιστούν μέτρα "άμεσης απόδοσης" για την εξεύρεση πόρων προς αντιμετώπιση της έκτακτης ανάγκης στην οποία βρέθηκε η Χώρα.

11. Επειδή, ακολούθως, ο ν. 4051/2012 ("Ρυθμίσεις συνταξιοδοτικού περιεχομένου και άλλες επείγουσες ρυθμίσεις εφαρμογής του Μνημονίου Συνεννόησης του ν. 4046/2012", Φ.Ε.Κ. Α' 40), προέβλεψε νέες περικοπές για τις συντάξεις του Δημοσίου και για τις κύριες συντάξεις των φορέων κοινωνικής ασφάλισης που υπερέβαιναν τα 1.300 € (άρθρα 1 παρ. 1 και 6 παρ. 1, αντιστοίχως), καθώς και για τις επικουρικές συντάξεις που υπερέβαιναν τα 250 € (άρθρο 6 παρ. 2). Περαιτέρω, με το άρθρο πρώτο παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 και υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012 ("Εγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 - Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016", Φ.Ε.Κ. Α 222/12.11.2012), προβλέφθηκαν περαιτέρω μειώσεις σε ποσοστά από 5% έως και 20%, για τις από οποιαδήποτε πηγή και για οποιαδήποτε αιτία συντάξεις, που υπερέβαιναν, είτε αυτοτελώς είτε αθροιστικώς, τα 1.000 €, για το πέραν των 1.000 € ποσό, καθώς και κατάργηση των δώρων εορτών και των επιδομάτων αδείας των συνταξιούχων των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης.

12. Επειδή, οι ως άνω περικοπές των συντάξεων, οι οποίες επήλθαν κατ' εφαρμογή του δεύτερου Μνημονίου Συνεννόησης (ν. 4046/2012) με τους νόμους 4051/2012 και 4093/2012, κρίθηκαν αντισυνταγματικές με τις 2287 και 2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Σ.τ.Ε., για τον λόγο ότι δεν προηγήθηκε αυτών η ειδική μελέτη που περιγράφεται στις ως άνω αποφάσεις. Ειδικότερα, με τις εν λόγω αποφάσεις του Σ.τ.Ε., κρίθηκε ότι σε περιπτώσεις εξαιρετικά δυσμενών δημοσιονομικών συνθηκών, δεν αποκλείεται, κατ' άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, η επέμβαση του νομοθέτη για τη μείωση και των απονεμηθεισών ακόμη συντάξεων, σε κάθε περίπτωση, όμως, η περικοπή των συντάξεων δεν μπορεί να παραβιάζει τον συνταγματικό πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος, τη χορήγηση, δηλαδή, στον συνταξιούχο τέτοιων παροχών που να του επιτρέπουν να διαβιώνει με αξιοπρέπεια. Προκειμένου, δε, να καθίσταται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος των οικείων νομοθετικών μέτρων από τις ανωτέρω αντισυνταγματικές απόψεις, κρίθηκε ότι ο νομοθέτης, όταν λαμβάνει μέτρα συνιστάμενα σε περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών, οφείλει, ενόψει και της γενικότερης υποχρέωσής του για "προγραμματισμό και συντονισμό της οικονομικής δραστηριότητας για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης" (άρθρο 106 παρ. 1 του Συντάγματος), να έχει προβεί σε ειδική, εμπεριστατωμένη και επιστημονικά τεκμηριωμένη μελέτη, από την οποία να προκύπτει, αφενός μεν ότι τα συγκεκριμένα μέτρα είναι πράγματι πρόσφορα αλλά και αναγκαία για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του προβλήματος βιωσιμότητας των φορέων κοινωνι-

κής ασφάλισης, ενόψει και των παραγόντων που το προκάλεσαν, έτσι ώστε η λήψη των μέτρων αυτών να είναι σύμφωνη με τις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, αφετέρου δε ότι οι επιπτώσεις από τα μέτρα αυτά στο βιοτικό επίπεδο των πληττόμενων προσώπων, συνδυαζόμενες με άλλα τυχόν ληφθέντα μέτρα (φορολογικά κ.λπ.), αλλά και με το σύνολο των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών της δεδομένης συγκυρίας, δεν έχουν, αθροιστικά λαμβανόμενες, αποτέλεσμα τέτοιο που να οδηγεί σε ανεπίτρεπτη παραβίαση του πυρήνα του συνταγματικού δικαιώματος σε κοινωνική ασφάλιση.

Στην προκειμένη, όμως, περίπτωση, το Σ.τ.Ε. έκρινε ότι οι ως άνω διατάξεις ψηφίσθηκαν όταν είχε πλέον παρέλθει διετία από τον πρώτο αιφνιδιασμό της οικονομικής κρίσης και αφού, εν τω μεταξύ, είχαν σχεδιαστεί και ληφθεί τα βασικά μέτρα για την αντιμετώπισή της. Επομένως, κατά την επιχειρηθείσα με τις διατάξεις αυτές νέα, για πολλοστή φορά, περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών της ίδιας ομάδας θιγομένων, ο νομοθέτης δεν δικαιολογούνταν πλέον να προχωρήσει σε σχετικές ρυθμίσεις χωρίς ειδική έρευνα του αντικειμένου αυτών, αλλά όφειλε να προβεί σε εμπειριστατωμένη μελέτη, προκειμένου να διαπιστώσει και να αναδείξει τεκμηριωμένα ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν συμβατή με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις, τις απορρέουσες, μεταξύ άλλων, από το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της αξίας του ανθρώπου.

Ειδικότερα, στο πλαίσιο της μελέτης αυτής, όφειλε, κατ' αρχάς, ο νομοθέτης να προβεί σε συνολική εκτίμηση των παραγόντων που προκάλεσαν το πρόβλημα το οποίο επικαλείται ως προς τη βιωσιμότητα των ασφαλιστικών οργανισμών (και, μάλιστα, ενός εκάστου εξ αυτών, ενόψει της διοικητικής και οικονομικής τους αυτοτέλειας), και, ενόψει των παραγόντων αυτών - όπως είναι η μείωση της αξίας, μέσω του PSI (ν. 4050/2012, Φ.Ε.Κ. Α' 36), των διαθεσίμων κεφαλαίων των εν λόγω οργανισμών, κυρίως δε, η παρατεινόμενη ύφεση και η συνακόλουθη αύξηση της ανεργίας, στις οποίες ουσιωδώς συμβάλλει η πτώση του βιοτικού επιπέδου μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού συνεπεία μέτρων αντίστοιχων με τα επίδικα (μειώσεις συντάξεων) ή φορολογικών επιβαρύνσεων - να κρίνει για την προσφορότητα των επίδικων αυτών μέτρων. Τούτο δε ενόψει και της διαπίστωσής του ότι τα αντίστοιχα μέτρα που είχε λάβει μέχρι τότε (μειώσεις συντάξεων και μισθών) δεν είχαν αποδώσει τα αναμενόμενα και ότι η οικονομική ύφεση είχε ενταθεί με ρυθμούς που είχαν ανατρέψει τις αρχικές προβλέψεις. Ακόμη δε και αν τα εν λόγω μέτρα κρίνονταν πρόσφορα, κατά τα ανωτέρω, ο νομοθέτης έπρεπε, περαιτέρω, να μελετήσει και να αποφανθεί αιτιολογημένα για την αναγκαιότητά τους, εξετάζοντας την ύπαρξη τυχόν εναλλακτικών επιλογών και συγκρίνοντας τα οφέλη και τα μειονεκτήματα της καθεμιάς για τους επιδιωκόμενους δημόσιους σκοπούς (δημοσιονομική προσαρμογή, βιωσιμότητα των ασφαλιστικών οργανισμών, διασφάλιση ικανοποιητικού, κατ' άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, επιπέδου ζωής των ασφαλισμένων).

Τέλος, εφόσον, πάντως, κατόπιν των ανωτέρω, ο νομοθέτης επέλεγε, όπως εν προκειμένω, να προβεί σε συγκεκριμένες περικοπές συντάξεων (επιλογή, κατ' αρχήν, δικαστικώς ανέλεγκτη), όφειλε προηγουμένως να εξετάσει με τρόπο επιστημονικό και δικαστικά ελέγξιμο, εάν οι επιπτώσεις των περικοπών τούτων στο βιοτικό επίπεδο των θιγομένων, αθροιζόμενες με τις επιπτώσεις από τα ήδη ληφθέντα γενικά μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης (όπως οι αλληπάλληλες φορολογικές επιβαρύνσεις) και συνδυαζόμενες με τις ευρύτερες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες της διανυόμενης έκτακτης περιόδου (κόστος αγαθών και υπηρεσιών, περικοπές παροχών υγείας, ανεργία και επίδρασή της στο οικογενειακό εισόδημα, έκταση και

περιεχόμενο δανειοληπτικών υποχρεώσεων), οδηγούν σε ανεπίτρεπτη μείωση του επιπέδου ζωής των συνταξιούχων κάτω του ορίου εκείνου που συνιστά, κατά τα προεκτεθέντα, τον πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού τους δικαιώματος. Από κανένα, όμως, στοιχείο δεν προκύπτει ότι ως προς τα ανωτέρω ζητήματα έλαβε χώρα, εν προκειμένω, τέτοια μελέτη. Πέραν δε τούτου, δεν προκύπτει ούτε ότι λήφθηκαν υπόψη οι κρίσιμες ως άνω συνταγματικές παράμετροι. Διότι, όπως συνάγεται από τις οικείες προπαρασκευαστικές εργασίες, μόνο κριτήριο για την θέσπιση των σχετικών μέτρων αποτέλεσε η συμβολή τους στη μείωση των δημόσιων δαπανών και τη «δημοσιονομική προσαρμογή».

Ακόμη δε και η αναφορά στη «δυσμενή οικονομική κατάσταση» των ασφαλιστικών οργανισμών, ως βασικής αιτίας του προβλήματος, γίνεται αόριστα, είτε για όλους τους οργανισμούς συλλήβδην, είτε για κάποιους μη κατονομαζόμενους, χωρίς να εκτιμάται συγκεκριμένα η κατάσταση καθενός από αυτούς (ενόψει της οικονομικής αυτοτέλειάς τους και των επιβαλλόμενων, αναλόγως, διαφοροποιήσεων) και χωρίς να αναφέρεται εάν και πώς συνέβαλε το Κράτος, κατά τη συνταγματική του υποχρέωση, στη διασφάλιση της βιωσιμότητάς τους. Άλλωστε, οι επίμαχες νομοθετικές ρυθμίσεις διέπονται από την, υπό το «νέο ασφαλιστικό σύστημα», συνταγματικώς μη ανεκτή αντίληψη ότι το Κράτος ρυθμίζει απλώς και οργανώνει την κοινωνική ασφάλιση χωρίς και να υποχρεούται να συμμετέχει στη χρηματοδότηση των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης ή ότι η υποχρέωση αυτή μπορεί να αναπληρώνεται με παροχές προνοιακού χαρακτήρα, καθώς και ότι η διασφάλιση της βιωσιμότητας των εν λόγω οργανισμών απόκειται στους ίδιους τους ασφαλισμένους, συναρτώμενη, προεχόντως ή και αποκλειστικώς, με την μαθηματική σχέση μεταξύ καταβαλλόμενων εισφορών και χορηγούμενων παροχών.

Κατόπιν τούτων, οι ανωτέρω διατάξεις του ν. 4093/2012 αντίκεινται στις προπαρατεθείσες συνταγματικές διατάξεις και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Υπό τα δεδομένα, άλλωστε, αυτά, με τις εν λόγω διατάξεις των ανωτέρω νόμων κλονίζεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ γενικού συμφέροντος και περιουσιακών δικαιωμάτων των συνταξιούχων και, ως εκ τούτου, παραβιάζεται και το άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. (βλ. Σ.τ.Ε. 2287, 2288/2015 Ολ.).

13. Επειδή, με τις ίδιες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας (Σ.τ.Ε. 2287/2015 σκ. 26) κρίθηκαν τα ακόλουθα ως προς αναδρομικό χαρακτήρα της διαγνωσθείσας αντισυνταγματικότητας των προαναφερθεισών διατάξεων: «[...] το Δικαστήριο, μετά στάθμιση του δημοσίου συμφέροντος, αναφερομένου στην οξυμένη δημοσιονομική κρίση και στην κοινώς γνωστή ταμειακή δυσχέρεια του ελληνικού Κράτους, ορίζει ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας των επίμαχων διατάξεων θα επέλθουν μετά την δημοσίευση της παρούσης αποφάσεως. Οίκοθεν νοείται ότι για τους ενάγοντες και όσους άλλους έχουν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι το χρόνο δημοσίευσής της αποφάσεως, η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα θα έχει αναδρομικό χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της αντισυνταγματικότητας των διατάξεων αυτών για τη θεμελίωση αποζημιωτικών αξιώσεων άλλων συνταξιούχων, που αφορούν περικοπείσες, βάσει των εν λόγω διατάξεων, συνταξιοδοτικές παροχές τους, για χρονικά διαστήματα προγενέστερα του χρονικού σημείου δημοσίευσής της παρούσης αποφάσεως [...]», η δε απόφαση αυτή, όπως αναφέρεται στο τελικό της μέρος, δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 10ης Ιουνίου του ίδιου έτους (10.06.2015).

14. Επειδή, κατόπιν, σε συνέχεια των δεσμεύσεων που ανέλαβε η Ελληνική Δημοκρατία με τους ν. 4334/2015 ("Επείγουσες ρυθμίσεις για τη διαπραγμάτευση και σύναψη συμφω-

νίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης (Ε.Μ.Σ.)", Φ.Ε.Κ. Α 80/16.7.2015) και 4336/2015 ("Συνταξιοδοτικές διατάξεις - Κύρωση του Σχεδίου Σύμβασης Οικονομικής Ενίσχυσης από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας και ρυθμίσεις για την υλοποίηση της Συμφωνίας Χρηματοδότησης", Φ.Ε.Κ. Α' 94), στο πλαίσιο της συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας, για τη διασφάλιση της μακροπρόθεσμης βιωσιμότητας του συνταξιοδοτικού συστήματος, θεσπίστηκε ο ν. 4387/2016 ("Ενιαίο Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλειας - Μεταρρύθμιση ασφαλιστικού - συνταξιοδοτικού συστήματος - Ρυθμίσεις φορολογίας εισοδήματος και τυχερών παιγνίων και άλλες διατάξεις"), ο οποίος άρχισε να ισχύει, κατά το άρθρο 122 αυτού, από τη δημοσίευσή του στην Ε.τ.Κ., στις 12.05.2016 (Φ.Ε.Κ. Α' 85).

Με το σύστημα ρυθμίσεων του ν. 4387/2016 επιχειρήθηκε μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, συνιστάμενη στη λήψη μέτρων για τη διασφάλιση της βιωσιμότητάς του, κατά την επιταγή του άρθρου 22 παρ. 5 του Συντάγματος. Ειδικότερα, όπως αναφέρεται στην 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Σ.τ.Ε., με τον ν. 4387/2016, μεταξύ άλλων, μεταβλήθηκε εκ βάθρων το σύστημα υπολογισμού των συντάξεων των ασφαλισμένων στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, μισθωτών και αυταπασχολούμενων, περιλαμβανομένων και όσων ελάμβαναν ήδη σύνταξη πριν από την έναρξη ισχύος του εν λόγω νόμου (παλαιών συνταξιούχων). Συναφώς, με την 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Σ.τ.Ε., κρίθηκε ότι ο νομοθέτης δεν εκωλύετο από τις 2287 και 2288/2015 αποφάσεις του, με τις οποίες κρίθηκαν αντισυνταγματικές και αντίθετες προς το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. οι περικοπές των ν. 4051/2012 και 4093/2012, να προβεί σε νέες ρυθμίσεις ως προς το ύψος των συντάξεων ή ακόμη και να επαναθεσπίσει τις κριθείσες ως παράνομες, κατά τα ανωτέρω, περικοπές, εφόσον λάμβανε υπόψη τα κριτήρια και ικανοποιούσε τις απαιτήσεις που έθεσε με τις ανωτέρω αποφάσεις του το Δικαστήριο, κατόπιν ερμηνείας των μνημονευθεισών συνταγματικών διατάξεων, είτε, ακόμη, διατηρώντας τη σχετική προς τούτο ευχέρειά του, να προβεί στη θέσπιση νέου ασφαλιστικού συστήματος, στο πλαίσιο του οποίου, εφόσον επέλεγε να υιοθετήσει εκ νέου τις ανωτέρω κριθείσες ως αντισυνταγματικές περικοπές των συντάξεων στο πλαίσιο του επανυπολογισμού των συντάξεων των παλαιών συνταξιούχων, όπως και έπραξε, υποχρεούτο να αιτιολογήσει ειδικώς τον λόγο για τον οποίο ήταν τούτο αναγκαίο, ενόψει της επιχειρούμενης συνολικής μεταρρυθμίσεως του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Επίσης, κρίθηκε θεμιτή η επιλογή του νομοθέτη να προβεί, στο πλαίσιο του νέου ασφαλιστικού συστήματος και της ίδρυσης ενιαίου φορέα απονομής των κύριων συνταξιοδοτικών παροχών που εφαρμόζει ενιαίους κανόνες ως προς τον τρόπο υπολογισμού των απονεμόμενων στο σύνολο του πληθυσμού συντάξεων, σε επανυπολογισμό των ήδη καταβαλλόμενων, κατά τη δημοσίευση του ν. 4387/2016, συντάξεων.

Με την ίδια απόφαση, κρίθηκε συμβατή με το Σύνταγμα και αιτιολογημένη η επιλογή του νομοθέτη, προκειμένου να καθορίσει τις καταβλητέες, από την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016 στους ήδη κατά τη δημοσίευσή του συνταξιούχους, συντάξεις, στο πλαίσιο του επανυπολογισμού τους, να ορίσει ότι το ύψος των συντάξεων αυτών θα ανέρχεται στο ύψος που οι εν λόγω συντάξεις είχαν διαμορφωθεί μετά τις περικοπές των ν. 4051/2012 και 4093/2012, οι οποίες είχαν κριθεί αντισυνταγματικές με τις προαναφερθείσες 2287 και 2288/2015 αποφάσεις του. Κρίθηκε, δηλαδή, συμβατή με το Σύνταγμα η ρύθμιση του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α του ν. 4387/2016, σύμφωνα με την οποία οι κύριες συντάξεις που καταβάλλονταν κατά τη δημοσίευση του νόμου (παλαιές συντάξεις) θα ανέρχονται στο ύψος, στο οποίο αυτές είχαν διαμορφωθεί στις 31.12.2014 (με τις περικοπές των ν. 4051/2012 και

4093/2012). Ομοίως, με την 1890/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Σ.τ.Ε. (σκέψη 20) κρίθηκε, καταρχήν, συνταγματικώς θεμιτή και η εκ νέου κατ' ουσίαν θέσπιση των ως άνω περικοπών, στο πλαίσιο επανυπολογισμού και των επικουρικών συντάξεων, με το άρθρο 96 παρ. 4 του ν. 4387/2016 (Σ.τ.Ε. 1440/2020).

15. Επειδή, εξάλλου, με την 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Σ.τ.Ε., αφού επισημάνθηκαν τα κριθέντα με τις 2287 – 2288/2015 και 1890 - 1891/2019 αποφάσεις του, κρίθηκε, περαιτέρω, ότι η διαγνωσθείσα ουσιαστική αντισυνταγματικότητα των διατάξεων των ν. 4051/2012 και 4093/2012 δεν θεραπεύτηκε με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 εδ. α του ν. 4387/2016, υπό την έννοια ότι η τελευταία αυτή διάταξη, με την οποία, κατ' ουσία, υιοθετήθηκαν εκ νέου, στο πλαίσιο του εισαχθέντος με τον νόμο αυτό ασφαλιστικού συστήματος, οι εν λόγω περικοπές για τους ήδη κατά τη δημοσίευση του νόμου αυτού συνταξιούχους (παλαιούς συνταξιούχους), ισχύει από τη δημοσίευση του εν λόγω νόμου (12.05.2016) και εφεξής, και όχι αναδρομικώς, δηλαδή δεν ανατρέχει στον χρόνο θέσπισης των εν λόγω περικοπών, υπό την έννοια της αναδρομικής ισχυροποίησής τους για το προγενέστερο διάστημα 1.1.2013 - 11.5.2016.

Επίσης, με την ίδια απόφαση κρίθηκε ότι η αντισυνταγματικότητα των επίμαχων διατάξεων των ν. 4051/2012 και 4093/2012 δεν δύνατο να θεραπευτεί με μεταγενέστερες της δημοσίευσης του ανωτέρω νόμου μελέτες, όπως αυτές που συνοδεύουν τον ν. 4387/2016. Τέλος, ότι ο χρονικός περιορισμός της ισχύος των αποτελεσμάτων που έθεσαν οι 2287 και 2288/2015 αποφάσεις του Σ.τ.Ε., δεν αφορά μόνο στη διαπίστωση της αντίθεσης προς το Σύνταγμα των διατάξεων των ν. 4051/2012 και 4093/2012, αλλά καταλαμβάνει και τη διαπιστωθείσα αντίθεση αυτών προς το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α..

Περαιτέρω, με την 1443/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, σε απάντηση προδικαστικού ερωτήματος που υποβλήθηκε με την 17556/2019 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών κρίθηκε ότι: «Επειδή, όμως, ύστερα από την έκδοση της 1439/2020 αποφάσεως της Ολομελείας του Δικαστηρίου και ενόψει των κριθέντων με την απόφαση αυτή, η επίλυση του ανωτέρω προδικαστικού ερωτήματος καθίσταται πλέον αλυσιτελής, διότι με την εν λόγω απόφαση απαντήθηκε, μεταξύ άλλων, και το ανωτέρω προδικαστικό ερώτημα. Πράγματι, με την ανωτέρω απόφαση έγινε δεκτό, μεταξύ άλλων, ότι με την 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας κρίθηκε ότι η διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016, με την οποία, κατ' ουσίαν, υιοθετήθηκαν εκ νέου, στο πλαίσιο του εισαχθέντος με το νόμο αυτό ασφαλιστικού συστήματος, οι περικοπές των διατάξεων του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παράγραφος ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 του ν. 4093/2012 για τους ήδη, κατά τη δημοσίευση του νόμου αυτού, συνταξιούχους (παλαιούς συνταξιούχους), είναι συμβατή με το Σύνταγμα, κατά την έννοια δε της εν λόγω απόφασης, και με και την Ε.Σ.Δ.Α.

Ως εκ τούτου δε κρίθηκε με την ανωτέρω 1439/2020 απόφαση της Ολομελείας του Σ.τ.Ε. ότι οι ένδικες περικοπές από τη δημοσίευση του νόμου αυτού και εφεξής, δηλαδή από 12.05.2016, είναι νόμιμες, διότι από την τελευταία αυτή ημερομηνία και εφεξής, οι περικοπές αυτές έχουν ως νόμιμο έρεισμα όχι τις ως άνω διατάξεις των νόμων 4051 και 4093/2012 αλλά την ανωτέρω διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016. Συνεπώς, σύμφωνα με τα κριθέντα με την 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου, από τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 και εφεξής, δηλαδή από 12.05.2016, δεν υπάρχει αγωγήμη αξίωση, κατ'

επίκληση των διατάξεων των άρθρων 105 και 106 του Εισ.Ν.Α.Κ., κατά του Ε.Φ.Κ.Α. για την καταβολή αποζημίωσης ισόποσης με τις εν λόγω περικοπές για το χρονικό διάστημα από τη δημοσίευση του ως άνω νόμου και εφεξής.».

16. Επειδή, εν συνεχεία, με το άρθρο 114 του ν. 4714/2020 (Φ.Ε.Κ. Α' 48), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 34 του ν. 4734/2020 (Φ.Ε.Κ. Α' 196), ορίστηκαν τα εξής: «1. Ποσά, τα οποία αντιστοιχούν σε περικοπές και μειώσεις κύριων συντάξεων συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα, οι οποίες επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογή της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 (Α 40), της υπ' αρ. 476/28.2.2012 κοινής απόφασης των Υπουργών Οικονομικών και Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας (Β 499) και της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5 της παρ. ΙΑ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α 222) και αφορούν το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 και μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 (Α 185), καταβάλλονται άτοκα στους δικαιούχους. 2. [...]. 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων ρυθμίζονται ο τρόπος, η διαδικασία και οι λεπτομέρειες καταβολής των προς επιστροφή ποσών, η οποία ολοκληρώνεται μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2020. 4. Με την καταβολή των ποσών της παρ. 1 οι αξιώσεις των συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα για ποσά που αντιστοιχούν σε περικοπές, μειώσεις και καταργήσεις κύριων, επικουρικών συντάξεων, επιδομάτων αδειάς και εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, κατά το χρονικό διάστημα από τις 11.06.2015 έως τη δημοσίευση του ν. 4387/2016, δυνάμει του ν. 4051/2012 και του ν. 4093/2012, αποσβένονται. 5. Η παρ. 4 δεν καταλαμβάνει τις εκκρεμείς ενώπιον των δικαστηρίων δίκες κατά τον χρόνο της δημοσίευσης του παρόντος, ως προς τις αξιώσεις που υπερβαίνουν το καταβαλλόμενο ποσό της παρ. 1"».

17. Επειδή, εξάλλου, ο Εισ.Ν.Α.Κ. ορίζει, στο άρθρο 105, ότι: «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. [...]», και, στο άρθρο 106, ότι: «Οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους.».

18. Επειδή, στο άρθρο 151 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., ν. 2717/1999, Φ.Ε.Κ. Α' 97) ορίζεται ότι «Το δικαστήριο, με απόφασή του, μπορεί, αν το κρίνει αναγκαίο, να διατάζει, ύστερα από αίτηση διαδίκου ή και αυτεπαγγέλτως, τη συμπλήρωση των αποδείξεων με κάθε πρόσφορο κατά την κρίση του αποδεικτικό μέσο.» και στο άρθρο 155 παρ. 1 ότι: «Το δικαστήριο, με απόφασή του, μπορεί να ζητά, από κάθε δημόσια, δημοτική ή κοινοτική αρχή, καθώς και από κάθε νομικό ή φυσικό πρόσωπο, πληροφορίες και στοιχεία χρήσιμα για τη διάγνωση της υπόθεσης. Όλοι αυτοί έχουν την υποχρέωση να παρέχουν προς το δικαστήριο τις πληροφορίες και τα στοιχεία που τους ζητούνται, μέσα στην τασσόμενη με την απόφαση προθεσμία. Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης, εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις του άρθρου 42.».

19. Επειδή, από τα στοιχεία της δικογραφίας της κρινόμενης υπόθεσης, προκύπτει ότι οι ενάγοντες ήταν, κατά τον κρίσιμο χρόνο, συνταξιούχοι του τέως Ταμείου Ασφάλισης Προσωπικού Οργανισμού Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (Τ.Α.Π. - Ο.Τ.Ε.) και ήδη των εναγόμενων ν.π.δ.δ., οι οποίοι υπέστησαν, κατ' εφαρμογή των μνημονιακών ρυθμίσεων των νόμων 4051/2012 και 4093/2012, μειώσεις στις κύριες και τις επικουρικές συντάξεις τους.

20. Επειδή, ήδη, με την κρινόμενη αγωγή, οι ενάγοντες ισχυρίζονται, επικαλούμενοι τις κρίσεις των 2287 και 2288/2015 αποφάσεων της Ολομέλειας του Σ.τ.Ε., ότι οι διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 10 και άρθρο 2 παρ. 1 - 5 και 14 του ν. 4024/2011, 6 παρ. 2 του ν. 4051/2012 και πρώτου παρ. ΙΑ, υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 και υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012, κατ' εφαρμογή των οποίων περιορίστηκαν οι κύριες και επικουρικές συντάξεις τους, εντός των ετών 2013 έως 2017, άλλως, εντός των ετών 2015 έως 2017, αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 21 παρ. 1, 2, 3 και 6, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4 και 106 του Συντάγματος. Ενόψει των ανωτέρω, ζητούν όσα αναφέρθηκαν στην πρώτη σκέψη της παρούσας απόφασης.

21. Επειδή, το 2ο εναγόμενο ν.π.δ.δ. (ε- Ε.Φ.Κ.Α. ως καθολικός διάδοχος του Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.) με το παραδεκτώς κατατεθέν, στις 18.03.2021 υπόμνημά του ισχυρίζεται ότι η εκδίκαση της παρούσας υπόθεσης πρέπει να ανασταλεί, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 213), λόγω της ύπαρξης εκκρεμούς δίκης ενώπιον του Σ.τ.Ε. κατόπιν της 21/2019 πράξης της Τριμελούς Επιτροπής του ανωτέρω νόμου. Όμως, επί της ως άνω πράξης της Τριμελούς Επιτροπής ήδη εκδόθηκε η 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία επιλύθηκαν τα ζητήματα, για τα οποία εισήχθη στο ως άνω Δικαστήριο η από 11.09.2019 αγωγή και συνεπώς, όπως ορίζει το άρθρο 1 του ανωτέρω νόμου (3900/2010) δεν συντρέχει λόγος αναστολής της παρούσας δίκης.

22. Επειδή, ενόψει όσων εκτέθηκαν ανωτέρω, το Δικαστήριο κρίνει, κατ' αρχάς, ότι οι μειώσεις των κύριων και επικουρικών συντάξεων και η κατάργηση των επιδομάτων (δώρων) εορτών και αδειάς των εναγόντων, οι οποίες επιβλήθηκαν με τις οικείες διατάξεις των ν. 4051/2012 και 4093/2012, συνυπολογιζόμενες με όλες τις προηγούμενες μειώσεις των συνταξιοδοτικών αποδοχών τους, οι οποίες είχαν επιβληθεί με άλλους νόμους κατά τα έτη 2010 και 2011, οδήγησαν σε παραβίαση του πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού του δικαιώματος αυτών και σε σημαντική επιβάρυνση των περιουσιακών δικαιωμάτων τους, με αποτέλεσμα τον κλονισμό της δίκαιης ισορροπίας μεταξύ του γενικού συμφέροντος και του δικαιώματος της περιουσίας τους και είναι αντίθετες στα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4, και 106 παρ. 1 του Συντάγματος και στο άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. (βλ. σκέψη 12).

Ωστόσο, όπως κρίθηκε με τις προαναφερθείσες αποφάσεις του Σ.τ.Ε., (βλ. Σκέψη 13), η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα των ως άνω διατάξεων έχει αναδρομικό χαρακτήρα μόνο για τους ενάγοντες των συγκεκριμένων υποθέσεων που ήχθησαν ενώπιον του ανωτέρω Δικαστηρίου (Σ.τ.Ε.) και για όσους άλλους είχαν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι τον χρόνο δημοσίευσης των αποφάσεων αυτών (10.06.2015). Δεδομένου δε ότι η κρινόμενη αγωγή ασκήθηκε στις 16.06.2017 (ΑΓ 6212/16.06.2017), ήτοι μετά τη δημοσίευση της 2287/2015 απόφασης του Σ.τ.Ε. (10.06.2015), η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα των εν λόγω διατάξεων, δεν έχει αναδρομικό χαρακτήρα και, συνεπώς, οι αποζημιωτικές αξιώσεις των εναγόντων που αφορούν στα μη χορηγηθέντα ποσά των μειώσεων των κύριων, επικουρικών συντάξεων και επιδομάτων (δώρων) πριν το χρονικό σημείο αυτό (10.06.2015) δεν είναι βάσιμες.

Περαιτέρω, ενόψει όσων έγιναν δεκτά στη σκέψη 14, δεν θεμελιώνονται αποζημιωτικές αξιώσεις για τις περικοπές, οι οποίες επιβλήθηκαν, για το χρονικό διάστημα από την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016 (ήτοι από τις 12.05.2016) και μετά, καθόσον από το χρονικό

σημείο αυτό έπαυσαν να ισχύουν οι ως άνω νόμοι (4051/2012 και 4093/2012), ενώ, όπως έγινε δεκτό (βλ. σκέψη 15), η διάταξη του άρθρου 96 του ν. 4387/2016 δεν ανατρέχει σε χρόνο πριν από τη δημοσίευσή του (12.05.2016), επομένως, οι εν λόγω διατάξεις δεν καταλαμβάνουν ρυθμιστικά το προγενέστερο της δημοσίευσής του διάστημα (01.01.2013 - 11.05.2016), υπό την έννοια της αναδρομικής ισχυροποίησης των επιβληθεισών με τους ν. 4051/2012 και 4093/2012 περικοπών.

Συνεπώς, όσον αφορά στις κύριες και τις επικουρικές συντάξεις των εναγόντων, η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα των μειώσεων αυτών αφορά μόνο στο χρονικό διάστημα από τις 11.06.2015 (ημερομηνία δημοσίευσης των προαναφερόμενων αποφάσεων του Σ.τ.Ε.) έως τις 11.05.2016 (ημερομηνία δημοσίευσης του ν. 4387/2016). Ομοίως, όσον αφορά στην περικοπή των επιδομάτων (δώρα) εορτών και αδειάς επί των κύριων συντάξεων, με τους ως άνω νόμους, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι αποζημιωτικές αξιώσεις περιορίζονται στο ίδιο ως άνω χρονικό διάστημα, καθόσον το Δικαστήριο κρίνει ότι με το νέο σύστημα ρυθμίσεων του ν. 4387/2016 επιχειρήθηκε νέα, συνταγματικώς θεμιτή (βλ. Σ.τ.Ε. 1891/2019) εκ βάθρων μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης και επανυπολογισμός του ύψους των συνταξιοδοτικών αποδοχών από το νομοθέτη, ο οποίος, κάνοντας χρήση της ευχέρειάς του να επιλέγει τον τρόπο υπολογισμού των παροχών και να καθορίζει τις συνταξιοδοτικές αποδοχές, δεν συμπεριέλαβε τα επίμαχα επιδόματα στις αποδοχές αυτές, προφανώς, αντισταθμίζοντας τη μείωση που προέκυψε από άλλες ρυθμίσεις. Για τον λόγο αυτό, οι ενάγοντες δικαιούνται, κατ' αρχήν, να λάβουν από τον εναγόμενο, ως αποζημίωση, κατ' άρθρα 105 και 106 του Εισ.Ν.Α.Κ., τα ποσά που αντιστοιχούν στις περικοπές και μειώσεις των κύριων και επικουρικών συντάξεών τους και στην περικοπή των επιδομάτων (δώρα) επί των συντάξεων αυτών μόνο για το χρονικό διάστημα από τις 11.06.2015 (ημερομηνία δημοσίευσης των προαναφερόμενων αποφάσεων του Σ.τ.Ε.) έως τις 11.05.2016 (ημερομηνία δημοσίευσης του ν. 4387/2016).

23. Επειδή, όμως, όσον αφορά το ακριβές ύψος της αποζημίωσης που, σύμφωνα με τα ανωτέρω, δικαιούνται οι ενάγοντες, για την περικοπή των κύριων συντάξεών τους, το Δικαστήριο, λαμβάνει υπόψη ότι: α) από τα περιλαμβανόμενα στον διοικητικό φάκελο της υπόθεσης έγγραφα δεν προκύπτουν τα ποσά που αντιστοιχούν στις περικοπές που διενεργήθηκαν ανά μήνα και ανά νομοθέτημα στις κύριες συντάξεις των εναγόντων, κατά το ένδικο χρονικό διάστημα 11.06.2015 – 11.05.2016. β) Με το άρθρο 114 του ν. 4714/2020, όπως αντικαταστάθηκε και ισχύει, προβλέφθηκε άτοκη καταβολή στους συνταξιούχους του ιδιωτικού τομέα, των ποσών που αντιστοιχούν σε περικοπές και μειώσεις των κύριων συντάξεών τους, οι οποίες διενεργήθηκαν κατ' εφαρμογή της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 και της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5 της παρ. ΙΑ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, και αφορούν το χρονικό διάστημα από 11.06.2015 μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4387/2016, κατόπιν ρύθμισης της σχετικής διαδικασίας με έκδοση σχετικής κ.υ.α. και ολοκλήρωσή της μέχρι τις 31.12.2020, σε εκτέλεση, δε, του τελευταίου ως άνω άρθρου, εκδόθηκε η Φ.11321/35005/1528/13.10.2020 κ.υ.α. (“Επιστροφή ποσών μειώσεων συν ζεων ιδιωτικού τομέα”, Φ.Ε.Κ. Β 4536/14.10.2020). Ενόψει των ανωτέρω, και δεδομένου ότι εν προκειμένω ανακύπτει και ζήτημα κατάργησης της παρούσας δίκης, λόγω απόσβεσης της ενοχής [βλ. άρθρο 416 Αστικού Κώδικα (Α.Κ., π.δ. 456/1984, Φ.Ε.Κ. Α' 164), σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου 142 παρ 1 περ. α' του Κ.Δ.Δ.], χωρίς, όμως, να προσκομίζονται σχετικά αποδεικτικά της καταβολής σε αυτούς των σχετικών ποσών, το Δικαστήριο κρίνει αναγκαίο, για την ασφαλή διάγνωση της διαφοράς, να

αναβάλει την έκδοση οριστικής απόφασης και να διατάξει τη συμπλήρωση των αποδείξεων, κατ' άρθρα 151 και 152 του Κ.Δ.Δικ., κατά τα ειδικώς οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

24. Επειδή, ακολούθως, των ανωτέρω, όσον αφορά στα περικοπέντα επιδόματα (δώρα) εορτών και αδείας επί των κύριων συντάξεων των εναγόντων, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τα παρατιθέμενα στη σκέψη 8 της παρούσας απόφασης, ως χρόνος πληρωμής αφενός μεν των επιδομάτων (δώρων) εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα ορίζεται η 16η Δεκεμβρίου και η δέκατη ημέρα πριν το Πάσχα, αντιστοίχως, αφετέρου δε, του επιδόματος αδείας ορίζεται η ημερομηνία καταβολής της σύνταξης του μηνός Αυγούστου, ήτοι, η προτελευταία εργάσιμη ημέρα του μήνα Ιουλίου [σχετ. άρθρο 57 του ν. 4144/2013 (Φ.Ε.Κ. Α' 88)], το Δικαστήριο κρίνει ότι οι ενάγοντες, εφόσον έχουν σχετικό αίτημα και εφόσον κατ' αρχήν λάμβαναν τα εν λόγω επιδόματα, είχαν δικαίωμα, κατ' αρχήν, να λάβουν – εντός του προαναφερόμενου κρίσιμου κατά τα ανωτέρω χρονικού διαστήματος (11.06.2015 έως 12.05.2016) - επίδομα αδείας έτους 2015, δώρο εορτής Χριστουγέννων έτους 2015, δώρο εορτής Πάσχα έτους 2016 και μέρος του επιδόματος αδείας του έτους 2016 (9/12) κατά την τελολογική ερμηνεία της οικείας κανονιστικής απόφασης], συνταξιοδοτικές παροχές οι οποίες καταργήθηκαν με τις διατάξεις του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012 και, συνεπώς, υπέστησαν ισόποση ζημία, κατ' άρθρα 105 και 106 του Εισ.Ν.Α.Κ., της οποίας δικαιούται αποκατάσταση, κατά μερική αποδοχή του αγωγικού του αιτήματός τους.

Όμως, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 14 του ν. 3845/2010 «τα επιδόματα της παραγράφου 10 δεν καταβάλλονται, εφόσον οι καταβαλλόμενες συντάξεις, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων της παραγράφου 10, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση υπερβαίνουν κατά μήνα, τα δύο χιλιάδες πεντακόσια (2.500) ευρώ» (βλ. σκέψεις 8 και 9), το Δικαστήριο δεν δύναται να σχηματίσει ασφαλή δικανική πεποίθηση, σχετικά με το ακριβές ποσό που δικαιούνται οι ενάγοντες ως αποκατάσταση της ζημίας τους, εξαιτίας της περικοπής των επιδομάτων (δώρων) εορτών και αδείας επί των κύριων συντάξεών τους, καθόσον από τα προσκομισθέντα ενώπιόν του στοιχεία δεν προκύπτει εάν οι καταβαλλόμενες συντάξεις τους υπερβαίνουν το ανωτέρω ποσό. Ενόψει αυτού, παρίσταται αναγκαίο, για την ασφαλή διάγνωση της διαφοράς, να αναβληθεί η έκδοση οριστικής απόφασης και να διαταχθεί η συμπλήρωση των αποδείξεων και για το σκέλος αυτό, κατ' άρθρα 151 και 152 του Κ.Δ.Δικ., κατά τα ειδικώς οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

25. Επειδή, ως προς τις επικουρικές συντάξεις των εναγόντων και τα επιδόματα (δώρα) εορτών και αδείας επί των επικουρικών συντάξεών τους, το Δικαστήριο κρίνει τα εξής: Όπως έγινε δεκτό ανωτέρω (βλ. σκέψη 12), μη νομίμως περιορίστηκαν, κατ' εφαρμογή των προαναφερόμενων διατάξεων, οι επικουρικές συνταξιοδοτικές παροχές των εναγόντων, η δε αξίωση αυτών περιορίζεται στο χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 11.05.2016, κατά μερική αποδοχή του επικουρικού αιτήματος της αγωγής.

Κατόπιν τούτων, στοιχειοθετείται ευθύνη του δεύτερου εναγομένου ν.π.δ.δ., κατ' άρθρα 105 και 106 του Εισ.Ν.Α.Κ., να επανορθώσει τη ζημία των εναγόντων που επήλθε κατά το χρονικό διάστημα αυτό, η οποία συνίσταται στην διαφορά των συνταξίμων αποδοχών που έλαβαν και εκείνων που θα ελάμβαναν κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, εάν οι συντάξιμες αποδοχές τους δεν είχαν περικοπεί, κατ' εφαρμογήν των ως άνω διατάξεων των ν.4051/2012 και 4093/2012, και ισούται προς το ύψος των εν λόγω επιβληθεισών περικοπών για το ίδιο χρονικό διάστημα, το οποίο ανέρχεται για κάθε έναν από τους ενάγοντες στα εξής ποσά (βλ.

Πίνακες 1 και 2 που περιέχονται στο διοικητικό φάκελο της υπόθεσης): για τον 1ο ενάγοντα και ήδη για τον κληρονόμο αυτού στο συνολικό ποσό των 2.255,32 ευρώ, για τον 2ο ενάγοντα στο ποσό των 2.557,32 ευρώ, για τον 3ο ενάγοντα στο ποσό των 2.132,47 ευρώ, για τον 4ο ενάγοντα, το ποσό των 3.156,54 ευρώ, για τον 5ο ενάγοντα, το ποσό των 2.598,71 ευρώ, για τον 6ο ενάγοντα στο ποσό των 3.087,10 ευρώ, για τον 7ο ενάγοντα στο ποσό των 2.958,71 ευρώ, για τον 8ο ενάγοντα στο ποσό των 3.291,51 ευρώ, για τον 9ο ενάγοντα, στο ποσό των 2.493,74 ευρώ, ο 10ος ενάγων δεν έχει αίτημα, για τον 11ο ενάγοντα στο ποσό των 725,59 ευρώ, για τον 12ο ενάγοντα στο ποσό των 2.662,57 ευρώ, για τον 13ο ενάγοντα στο ποσό των 2.573,41 ευρώ, για τον 14ο ενάγοντα στο ποσό των 2.854,17 ευρώ, για τον 15ο ενάγοντα στο ποσό των 2.321,31 ευρώ, για τον 16ο ενάγοντα στο ποσό των 3.537,26 ευρώ, για τον 17ο ενάγοντα στο ποσό των 2.342,62 ευρώ, για τον 18ο ενάγοντα στο ποσό των 2.627,03 ευρώ, για τον 19ο ενάγοντα στο ποσό των 3.005,69 ευρώ, για τον 20ο ενάγοντα στο ποσό των 3.053,76 ευρώ, για τον 21ο ενάγοντα στο ποσό των 2.871,58 ευρώ, για τον 22ο ενάγοντα, στο ποσό των 2.050,54 ευρώ, για τον 23ο ενάγοντα στο ποσό των 1.189,48 ευρώ, για τον 24ο ενάγοντα στο ποσό των 2.668,61 ευρώ, για τον 25ο ενάγοντα στο ποσό των 3.122,80 ευρώ, για τον 26ο ενάγοντα στο ποσό των 2.941,44 ευρώ, για τον 27ο ενάγοντα στο ποσό των 2.478,11 ευρώ, για τον 28ο ενάγοντα στο ποσό των 2.756,39 ευρώ, για τον 29ο ενάγοντα, στο ποσό των 3.363,18 ευρώ, για τον 30ο ενάγοντα στο ποσό των 3.005,69 ευρώ, για τον 31ο ενάγοντα στο ποσό των 1.432,46 ευρώ, για τον 32ο ενάγοντα στο ποσό των 2.497,54 ευρώ, για τον 33ο ενάγοντα στο ποσό των 2.073,42 ευρώ, για τον 34ο ενάγοντα στο ποσό των 2.374,24 ευρώ, για τον 35ο ενάγοντα στο ποσό των 1.780,42 ευρώ, για τον 36ο ενάγοντα στο ποσό των 2.579,81 ευρώ, για τον 37ο ενάγοντα στο ποσό των 2.950,90 ευρώ, για την 38η ενάγουσα στο ποσό των 876,46 ευρώ, για τον 39ο ενάγοντα στο ποσό των 2.523,85 ευρώ, για τον 40ο ενάγοντα στο ποσό των 2.666,18 ευρώ, για τον 42ο ενάγοντα στο ποσό των 2.780,82 ευρώ, για τον 43ο ενάγοντα στο ποσό των 1.979,68 ευρώ, για τον 44ο ενάγοντα στο ποσό των 1.658,78 ευρώ, για τον 45ο ενάγοντα στο ποσό των 2.816,16 ευρώ, για τον 46ο ενάγοντα στο ποσό των 1.458,13 ευρώ, για τον 47ο ενάγοντα στο ποσό των 2.010,08 ευρώ, για τον 48ο ενάγοντα στο ποσό των 2.849,24 ευρώ, για τον 49ο ενάγοντα στο ποσό των 2.492,41 ευρώ και για τον 50ο ενάγοντα στο ποσό των 2.942,58 ευρώ.

Τα προαναφερθέντα δε ποσά οφείλει το 2ο εναγόμενο νομιμοτόκως, ήτοι με επιτόκιο 6%, κατ' άρθρο 21 του κανονιστικού διατάγματος της 26.06/10.07.1944 «Περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου» (Φ.Ε.Κ. Α' 139), για το χρονικό διάστημα από την επίδοση της αγωγής στο 2ο εναγόμενο, με επιμέλεια των εναγόντων, στις 11.10.2017 (βλ. την έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή), κατ' άρθρο 75 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ. (όπως η παράγραφος 2 αντικαταστάθηκε από το άρθρο 19 του ν. 3900/2010, Α' 213) και έως τις 30.04.2019 και με επιτόκιο υπολογιζόμενο σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 1 του άρθρου 45 του ν.4607/2019 (Φ.Ε.Κ. Α' 65 – πρβλ. Δ.Εφ.Αθ. 2233/2020). για το χρονικό διάστημα από τις 01.05.2019 και έως την πλήρη εξόφληση.

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Παραπέμπει την υπόθεση, καθ' ο μέρος ασκείται από την 41η ενάγουσα στο αρμόδιο κατά τόπο Δικαστήριο, Διοικητικό Πρωτοδικείο Ηρακλείου.

Διακόπτει τη δίκη καθ' ο μέρος ασκείται από τον 1ο ενάγοντα.

Διατάσσει τη συνέχιση της δίκης από τον κληρονόμο αυτού.

Αναβάλλει την έκδοση οριστικής απόφασης, όσον αφορά στους λοιπούς ενάγοντες και καθ' ο μέρος η αγωγή στρέφεται κατά του 1ου εναγόμενου ν.π.δ.δ. (ε – Ε.Φ.Κ.Α.) ως καθολικό διάδοχο του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων – Ενιαίο Ταμείο Ασφάλισης Μισθωτών» (Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ.)] και με αυτήν επιδιώκεται η αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν οι ενάγοντες από τις περικοπές των κύριων συντάξεών τους και των επιδομάτων (δώρων) εορτών και αδείας επί των κύριων συντάξεών τους, κατά τα κατωτέρω.

Υποχρεώνει το 1ο εναγόμενο ν.π.δ.δ. να προσκομίσει στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου (Τμήμα 30ο Μονομελές), μέσα σε προθεσμία 60 ημερών από την κοινοποίηση σε αυτόν της παρούσας απόφασης: α) έγγραφα των αρμόδιων υπηρεσιών του, από τα οποία να προκύπτουν: 1. τα ποσά των περικοπών που διενεργήθηκαν, κατ' εφαρμογή των διατάξεων των ν. 4051/2012 και 4093/2012, στις κύριες συντάξεις των εναγόντων, κατά το χρονικό διάστημα από 11.06.2015 έως 11.05.2016, με ακριβή υπολογισμό των ποσών ανά νόμο και ανά μήνα, καθώς και κατά συνολικό ποσό και 2. τα ποσά των περικοπών που διενεργήθηκαν, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του ν. 4093/2012, στα επιδόματα (δώρα) εορτών και αδείας επί των κύριων συντάξεων των εναγόντων, για όσους εξ αυτών τα δικαιούνταν και για όσους υπάρχει στην αγωγή σχετικό αίτημα, κατά το χρονικό διάστημα από 11.06.2015 έως 11.05.2016 και β) έγγραφα των αρμοδίων υπηρεσιών, από τα οποία να προκύπτουν τα ποσά που τυχόν καταβλήθηκαν στους ενάγοντες, κατ' εφαρμογή του άρθρου 114 του ν. 4714/2020 και της Φ.11321/35005/1528/13.10.2020 κ.υ.α., ο χρόνος καταβολής των ποσών αυτών καθώς και προσδιορισμός σε τί αντιστοιχούν τα ως άνω ποσά.

Μετά την προσκόμιση των ανωτέρω στοιχείων, θα οριστεί νέα δικάσιμος, στην οποία θα κλητευθούν για να παραστούν οι διάδικοι, με επιμέλεια της Γραμματείας του Δικαστηρίου.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή κατά τα λοιπά, ήτοι καθ' ο μέρος η αγωγή στρέφεται κατά του 2ου εναγόμενου ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (ε-Ε.Φ.Κ.Α.), ως καθολικού διαδόχου του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης και Εφάπαξ Παροχών» (Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π.).

Αναγνωρίζει ότι το 2ο εναγόμενο ν.π.δ.δ., υποχρεούται να καταβάλει ως αποζημίωση για την περικοπή των επικουρικών συντάξεων και των επιδομάτων (δώρων) εορτών και αδείας επί των επικουρικών συντάξεων, στους κάτωθι ενάγοντες τα εξής ποσά: Για τον κληρονόμο του 1ου ενάγοντος το συνολικό ποσό των 2.255,32 ευρώ, για τον 2ο ενάγοντα στο ποσό των 2.557,32 ευρώ, για τον 3ο ενάγοντα στο ποσό των 2.132,47 ευρώ, για τον 4ο ενάγοντα, το ποσό των 3.156,54 ευρώ, για τον 5ο ενάγοντα, το ποσό των 2.598,71 ευρώ, για τον 6ο ενάγοντα στο ποσό των 3.087,10 ευρώ, για τον 7ο ενάγοντα στο ποσό των 2.958,71 ευρώ, για τον 8ο ενάγοντα στο ποσό των 3.291,51 ευρώ, για τον 9ο ενάγοντα, στο ποσό των 2.493,74 ευρώ, ο 10ος ενάγων δεν έχει αίτημα, για τον 11ο ενάγοντα στο ποσό των 725,59 ευρώ, για τον 12ο ενάγοντα στο ποσό των 2.662,57 ευρώ, για τον 13ο ενάγοντα στο ποσό των 2.573,41 ευρώ, για τον 14ο ενάγοντα στο ποσό των 2.854,17 ευρώ, για τον 15ο ενάγοντα στο ποσό των 2.321,31 ευρώ, για τον 16ο ενάγοντα στο ποσό των 3.537,26 ευρώ, για τον 17ο ενάγοντα στο ποσό των 2.342,62 ευρώ, για τον 18ο ενάγοντα στο ποσό των 2.627,03 ευρώ, για τον 19ο ενάγοντα στο ποσό των 3.005,69 ευρώ, για τον 20ο ενάγοντα στο ποσό των 3.053,76 ευρώ, για τον 21ο ενάγοντα στο ποσό των 2.871,58 ευρώ, για τον 22ο ενάγοντα, στο ποσό των 2.050,54 ευρώ, για τον 23ο ενάγοντα στο ποσό των 1.189,48 ευρώ, για τον 24ο ενάγοντα στο ποσό των 2.668,61 ευρώ, για τον 25ο ενάγοντα στο ποσό των 3.122,80 ευρώ, για τον 26ο ενάγοντα στο ποσό των 2.941,44 ευρώ, για τον 27ο ενάγοντα στο ποσό των 2.478,11 ευρώ,

για τον 28ο ενάγοντα στο ποσό των 2.756,39 ευρώ, για τον 29ο ενάγοντα, στο ποσό των 3.363,18 ευρώ, για τον 30ό ενάγοντα στο ποσό των 3.005,69 ευρώ, για τον 31ο ενάγοντα στο ποσό των 1.432,46 ευρώ, για τον 32ο ενάγοντα στο ποσό των 2.497,54 ευρώ, για τον 33ο ενάγοντα στο ποσό των 2.073,42 ευρώ, για τον 34ο ενάγοντα στο ποσό των 2.374,24 ευρώ, για τον 35ο ενάγοντα στο ποσό των 1.780,42 ευρώ, για τον 36ο ενάγοντα στο ποσό των 2.579,81 ευρώ, για τον 37ο ενάγοντα στο ποσό των 2.950,90 ευρώ, για την 38η ενάγουσα στο ποσό των 876,46 ευρώ, για τον 39ο ενάγοντα στο ποσό των 2.523,85 ευρώ, για τον 40ό ενάγοντα στο ποσό των 2.666,18 ευρώ, για τον 42ο ενάγοντα στο ποσό των 2.780,82 ευρώ, για τον 43ο ενάγοντα στο ποσό των 1.979,68 ευρώ, για τον 44ο ενάγοντα στο ποσό των 1.658,78 ευρώ, για τον 45ο ενάγοντα στο ποσό των 2.816,16 ευρώ, για τον 46ο ενάγοντα στο ποσό των 1.458,13 ευρώ, για τον 47ο ενάγοντα στο ποσό των 2.010,08 ευρώ, για τον 48ο ενάγοντα στο ποσό των 2.849,24 ευρώ, για τον 49ο ενάγοντα στο ποσό των 2.492,41 ευρώ και για τον 50ό ενάγοντα στο ποσό των 2.942,58 ευρώ, εντόκως, ήτοι με επιτόκιο έξι τοις εκατό (6%) από τις 11.10.2017 έως τις 30.04.2019 και ε επιτόκιο υπολογιζόμενο σύμφωνα με τα οριζόμενα στην παράγραφο 1 του άρθρου 45 του ν.4607/2019 (Φ.Ε.Κ. Α΄ 65) από τις 01.05.2019 και έως την πλήρη εξόφληση.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου κατά την δημόσια συνεδρίαση της 3.12.2021.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ